Ramsey Campbell - Tanja Jurković, University of Stirling, Scotland

Pogrešan odgovor

Edgeworth je na televiziji gledao memoare o autobusnoj vožnji u Hitchcockovom uratku Sretni Jim kad je zazvonio telefon. Pauzirao je posebno kolekcionarsko izdanje Obiteljske zavjere i podigao stražnji dio naslonjača. Posegnuvši za slušalicom, primijetio je kako su kazaljke na satu zatrzale prema ponoći. „Halo?“ rekao je, pa za manje od sekunde ponovio: „Halo?“

„Je li to gospodin Edgeworth?“

Nije prepoznao ženin glas premda nije niti znao neku ženu koja bi ga imala razloga nazvati.

„Pri telefonu“, rekao je.

„Gospodin Eric Edgeworth?“

„Još uvijek niste u krivu.“

„Imate li par minuta, gospodine Edgeworth?“

„Ne treba mi popravak kompjutora. Nisam imao nesreću na radu, niti bilo gdje drugdje. Ne kupujem ništa i neću vam reći gdje i što kupujem. Moji politički stavovi su moja stvar, kao i sve ostalo o čemu trenutačno razmišljam. Nisam nikad pobijedio na natjecanju, tako da se nemojte niti truditi tvrditi drugačije. Ne idem na godišnji u inozemstvo, tako da mi ne morate niti pokušavati prodati nešto ondje. Ni ovdje ne idem nikuda iako vas se ni to ne tiče. Želite li još nešto znati?“

„Ne zovemo vas zato, gospodine Edgeworth.“ Nastavila je istim žustrim tonom: „Jeste li vi prijatelj Mary Barton?“

Edgeworth se isprva nije mogao sjetiti gdje je čuo to ime, no tada mu se pred očima pojavila slika s posla – žena koja gomila kartonske posude pune kokica i pokušava zadržati osmijeh koji je sigurno smišljen tako da izgleda veselo, no istodobno i odvažno. „Ne bih išao tako daleko“, odvratio je iako ga je poziv sada zainteresirao, mogla bi biti policija. „Zar je u nevolji?“

eISSN 1847-7755; doi: 10.15291/sic/1.6.lt.4

„Na ispitivanju je.“ To se moglo protumačiti i kao potvrdan odgovor da žena nije dodala: „Ona bi željela da joj budete Joker Zovi.“

„Nikad čuo.“ Shvativši da je riječ o kvizu, Edgeworth je upitao: „Zašto ja?“

„Kaže da nikad nije srela nekoga tko zna toliko mnogo o filmovima.“

„Kad smo kod toga, vjerujem da nije.“ Svejedno je postajao sumnjičav. Možda ga kolege s posla zadirkuju? „Kada će me trebati?“ upitao je Edgeworth.

„Odmah, ako vam odgovara.“

„Dosta je kasno za kviz, zar ne?“

„Ovo nije emisija za djecu, gospodine Edgeworth.“

„Ne biste li me prvo trebali nešto pitati?“

„Upravo to radimo.“

Ako je ovo uistinu neka šala, okrenut će je protiv njih. „Pošteno, stavite je na liniju“, rekao je, ustao i dohvatio plastičnu posudu s večerom i istu takvu plastičnu vilicu koja je stajala kraj stolca u boravku.

„Molimo ostanite na liniji.“

I dok je Edgeworth laktom upalio svjetlo u maloj kvadratnoj kuhinji, koja se nalazila pokraj glavne sobe u stanu, čovjek mu je progovorio u uho: „Eric?“ Drago mi je što vas imamo na liniji. Ovdje Terry Rice s Inkvizicije.

Zvučao je samozadovoljno i kao da se zabavlja, i Edgeworth uopće nije sumnjao da je lažan. Kuhinjska kanta za smeće ispustila je ustajali smrad sinoćnje dostave kineske hrane, dok je Edgeworth gurao novu posudu u nju toliko jako da se rascijepila, a vilica pukla napola. „Mary se nada da ćete joj omogućiti prednost“, rekao je muškarac. „Znate li pravila?“

„Podsjetite me.“

„Samo vas jedno treba brinuti. Dopuštena su vam tri pogrešna odgovora.“

„Ako je riječ o filmovima nisam uopće zabrinut.“

„Onda vam više nisam potreban. Mary, vaš prijatelj je na liniji.“

„Eric? Oprosti što te gnjavim ovako kasno. Nisam se mogla sjetiti nikog drugog.“

To je zvučalo apsurdno s obzirom na to da je s njim jedva progovorila i riječ. Bio je ovo prvi put da ga je uopće nazvala imenom, barem koliko je on znao. Iz tona njezina glasa mogao je zaključiti da je oboružana svojim odvažnim osmijehom. „Na kojem si programu?“ upita.

Nadao se da će je zbuniti, no nije oklijevala ni trena. „Noćna sova.“

Sigurno su sve ovo unaprijed isplanirali. Edgeworth je čak htio upitati gdje može gledati program, no nije htio da igra prerano završi. Počeo je uživati u podvali pa je rekao: „Zašto si me zvala?“

„Zato što ne znam naziv filma.“

Pomislio je da se ova rečenica može primijeniti na sve njegove kolege s posla – barem kada je riječ o dobrom filmu. Smatrao je da posao u kinu znači raditi s ljudima koji vole filmove onoliko koliko ih on voli. Zar je ona to sada pokušala odglumiti drhtaj u glasu? Pogriješila je po tom pitanju; natjecatelji na kvizovima ne bi trebali tako zvučati. „Hajdemo probati“, rekao je.

„U kojem filmu James Dean pije milk shake?“

Edgeworth je zastao na tren, no to je bilo to. Ona bi ga trebala obavještavati o preostalom vremenu i u pozadini bi trebala – zar ne? – svirati neka napeta glazba. „Istočno od raja“, rekao je.

„Zanimljiv obrat“, rekao je onaj koji se nazivao Terryjem Riceom.

„Gospodin Rice kaže da nisi u pravu, Eric.“

Rekla je to na način neuobičajen čak i za psinu. Možda je zbog toga zvučala nervozno. „Onda mora biti Buntovnik bez razloga“, Edgeworth je odgovorio nacerivši se podrugljivo, no bez veselja.

„To je još jedan.“

„Gospodin Rice kaže da ni to nije točno.“

Zvučala je kao da je na rubu očaja. Koliko god daleko išli s pretvaranjem, Edgeworth je mogao i dalje. „Onda je zasigurno Div“, rekao je. „To su jedini filmovi u kojima je glumio.“

„To je još jedan.“

Zar je to Edgeworth čuo krik, jedva čujan, suspregnut? Možda ju je jedan od suučesnika gurkao da je potakne na razgovor. „To ne može biti točno, Eric“, rekla je dovoljno piskutavim glasom da mu iziritira uši.

„Odustajete“, rekao je, ili upitao, takozvani voditelj kviza, iako Edgeworth nije bio sasvim siguran kome se obraća. „Eric zasigurno nije čuo za film Je li netko vidio moju djevojku?“

„Naravno da jesam. Gledao sam ga. James Dean pije milk shake kraj fontane.“ U slučaju da ovime nije uspio povratiti svoj ugled, Edgeworth je dodao: „Znao sam da je to odgovor.“

„Zabavljalo vam se? Trebali biste ozbiljno sudjelovati, čak i ako mislite da je ovo samo igra.“ Na Edgeworthovo iznenađenje ovo je zvučalo kao pokuda. „Pretpostavljam da i vaša prijateljica ima mišljenje o tome“, rekao je muškarac.

„Ona mi nije prijateljica, kao ni vi“, Edgeworth je promrmljao ovo zadnje samo zato da može čuti njezin komentar na to. Čuo ju je kako nestabilno diše i govori: „Hvala ti što si se javio, Eric. Želim...“

„Sada nema smisla ništa željeti. Znaš da to nije način na koji igramo. Hvala ti što si se uživio, Eric“, rekao je muškarac i, zajedno s Mary i ženom koja je zvala, nestao.

Njegove su posljednje riječi nesumnjivo proturječile njegovoj pokudi, što je moralo značiti da ne može nastaviti s vlastitom podvalom. Naravno da je broj s kojeg je zvao bio sakriven. Bilo je prekasno da Edgeworth nastavi s gledanjem dodataka na disku pa je film vratio na policu prije nego što se odvukao u kupaonicu i nakon toga u krevet. Uz sve filmove koje je imao nije imao potrebu sanjati. Ujutro je počistio tanjur uz „Treću (ne)sreću“, kratki film braće Stooges koji je trajao taman koliko i doručak. „Želio bih znati što bih poželio.“ „Ja bih htio jednu od tvojih želja.“ „A ja želim da vas dvojica ušutite“, odbrusio je Moe, što je nagnalo Edgewortha da ispljune puna usta ljepljivih gumenih bombona po pidžami. Istuširao se, pripremio uniformu kojoj je na prsluku stajao natpis Filmovi Frugoto i zatim se uputio prema Frugoplexu.

Kino je imalo oblik ogromnog stambenog bloka sličnog onom u kojem i sam živi. Nebo u veljači bilo je isto tako monotono i bijelo. Odabrao je tu zgradu jer je bila blizu kina pa je mogao šetati dotamo, no u zadnje je vrijeme bilo sve manje novih filmova koje je htio pogledati; jedva je više i koristio svoju besplatnu propusnicu. Barem nije morao oduševljeno pričati o njima s javnošću. Nemilosrdno

je pogledavao naslove ispred kina, kada ga je voditelj pustio unutra. „Problemi?“ upitao je gospodin Gittins, a njegovo je jedro glatko lice otkrilo osmijeh, toliko brz i nedorečen da bi ga se zapravo teško moglo nazvati osmijehom. „Nadam se da ih možeš ostaviti kod kuće.“

Umjesto da mu uzvrati kako su njegovi kolege s posla krivi za to, Edgeworth je samo produžio prema bezličnoj betonskoj sobi za osoblje. Uskoro se pojavio i ostatak zaposlenika, neki su gotovo zakasnili. Bili su desetljeće mlađi od njega, svi odreda. Čim je zaposjeo svoje mjesto iza pulta, prišao mu je Larry Rivers. „Što si sinoć gledao, Eric?“ upitao je Larry lica razvučenog u cerek.

Zar se on sinoć predstavljao kao Terry Rice? Imao je slično ime i uživao je ispitivati Edgewortha koji je samo odgovorio: „Slušao sam.“

„Što si slušao, Eric?“

Izgovarao je njegovo ime kao i voditelj kviza. Edgeworth je bio u iskušenju da se suoči s njim, no možda je to upravo ono što su on i ostatak ekipe htjeli. „Čovjeka koji je režirao Sjever-sjeverozapad“, odgovorio je Edgeworth.

„Ne zvuči mi poznato. To je neki film?“

Edgeworth je posumnjao da ovo ne treba zvučati kao šala. „Cary Grant“, rekao je. „James Mason.“

„Nikad čuo.“

„Hitch, pobogu.“

„Je li to s Willom Smithom?“ jedna od djevojaka smatrala je da bi njezin prijedlog mogao pomoći.

„Hitchcock, draga.“

„Zvuči prosto.“

„Zvuči kao seksualno zlostavljanje“, druga je upozorila Edgewortha.

„Alfred Hitchcock“, očajnički je odgovorio. „Psiho.“

„To je onaj s Vinceom Vaughnom?“ upitao je Larry.

Zar su oni stvarno mislili da je prošlost – sve ono starije od njih – šala? Nije ni čudo što je Timeless Video propao. Edgeworth je izgubio sav novac koji je uložio u videobiblioteku, zbog čega mu je laknulo kada je dobio posao u Frugoplexu. Neke starine jednostavno odbijaju nestati, on pogotovo.

Namjeravao im je reći bar dio svega toga, kada je gospodin Gittins opet otvorio vrata. „Baš u zadnji čas“, izjavio je poput ravnatelja koji stoji pred ulazom u školu i kori učenike.

Mary Barton usukala se u sebe, kao da joj je osmijeh pun isprika glavu povukao dolje. Zar je uputila pogled samo Edgeworthu ili svima koji su stajali oko pulta za prodaju karata? Kao da je s oprezom pogledavala hoće li netko primijetiti da ih gleda. Požurila je u sobu za osoblje i pobjegla natrag u predvorje, dok se gospodin Gittins obraćao zaposlenicima. „Potrudimo se da javnost bude sretna i da se poželi vratiti.“

Edgeworth bi možda i volio raditi kao filmski operater kad posao ne bi uključivao gledanje previše dosadnih filmova, ako ne i gore od toga. Njegova je uloga zahtijevala da primjećuje koji film privlači najviše mušterija, poražavajuće zapažanje. Danas je to bio posljednji hit, 3D film, Miči mi se s očiju . Kad god bi nastupilo zatišje, pogledavao bi prema Mary Barton koja se nalazila na pultu za osvježenja sa suprotne strane. Zar joj je i jučer mali prst na lijevoj ruci bio u zavojima? Izgledao je puno veći od prsta na drugoj ruci. Osmijeh joj je bio još odvažniji nego prije, ako je to uopće bilo moguće, naročito ako bi ga uhvatila da je pogledava, iako bi u tim trenucima piljio u nju sve dok ne bi odvratila pogled. Povremeno bi pomislio da njezino tanko, prerano naborano lice pokušava izgledati starije nego što zapravo jest, staro gotovo kao i on. Nije ju namjeravao optužiti i pružiti svima priliku da ga ismijavaju; ne bi im dao razlog da ga optuže kako je zlostavlja. Umjesto toga pobrinuo se da ona nikad ne dobije priliku za razgovor s njim daleko od javnosti – očito nije imala ni hrabrosti ni drskosti da mu priđe ispred nekoga tko nije sudjelovao u sinoćnjoj neslanoj šali.

Kad je krenuo kući, bila je opkoljena hordom ljudi, no dok je punila posudu za kokice koju je oprezno držala lijevom rukom, uputila mu je pogled isprike. Da su bili sami, to ga je moglo potaknuti da joj odgovori. No morao se zadovoljiti uhođenjem ispred Pieca Pizze, gdje je odabrao meni pod nazivom Masivno moćno meso (hrane će ostati dovoljno i za sutrašnju večeru).

Progutao je dvije kriške u kuhinji i ponio sa sobom još tri u dnevni boravak, jednu za svaku verziju filma Dodir zla. Bio je na pola Wellesove omiljene verzije kada je zazvonio telefon. Pritisnuo je pauzu i maničnog nezgrapnog hotelskog službenika zamrznuo usred pokreta te pripremio par kratkih riječi za nepozvanog pozivatelja. „Došlo je to vrijeme, Eric“, rekao je glas. Nije mogao vjerovati da ga ponovno čuje.

„Moj Bože, pa stvarno ste dosadni“, Edgeworth ga je gotovo prekinuo, no htio je saznati koliko dugo će se još pretvarati. „Zar ne možete zapamtiti ni vlastita pravila?“ narugao se.

„Koja su to pravila, Eric?“

„Tri pogreške i navodno ispadam iz igre.“

„Nisi baš shvatio, prijatelju. Ono sinoć bilo je samo jedno od pitanja na koja nisi znao odgovor.“

„Vjerujte mi, znao sam. Zabavljao sam se, baš kao i vi.“

„Molim te, Eric, nemoj.“

Mary Barton zvučala je toliko skrušeno da ju je bilo bolno slušati, a nadao se da je tako i njoj. Umalo je pomislio da je protiv svoje volje prisiljena sudjelovati u podvali, no iz njega je iščeznulo bilo kakvo suosjećanje kad je dodala: „Nemoj više griješiti. Ozbiljno je.“

„Shvaća on to.“

„Ponekad se znamo suočiti s takvim problemom.“ Muškarčeva razdraganost još je zvučala skromno. „Poslušaj svoju prijateljicu“, rekao je. „Zar ne čuješ kako zvuči?“

„Uistinu mi je žao što te opet maltretiram, Eric. Ruku na srce, ti si mi posljednja nada.“

Edgeworth nije znao tko ga od njih dvoje više ljuti. Njezin jadni pokušaj da ga uvjeri da je očajna zvučao je kao da skriva emociju, a on je, isprovociran, zatražio: „Gdje ste na televiziji? Želim gledati.“

„Na radiju smo.“ Uz smijuljenje koje je zvučalo neugodno jer je bilo izvještačeno, muškarac je odgovorio: „Ne bi to htio, vjeruj mi.“

Edgeworth se složio te prešutio ono što je zapravo pomislio. Koja bi to radioemisija nametnula ovakav tip razgovora svojim slušateljima? Ono što ga je u ovom trenutku zanimalo, iako ne previše, bilo je saznati koje su mu pitanje ovaj put pripremili. Sigurno su čitali filmski vodič kada su se sjetili sinoćnjeg.

„Hajde onda, gospodine Terry Rice,“ rekao je, cereći se tako jako da su mu se nazirali zubi. „Terorizirajte me opet.“

„Daj sve od sebe, Mary.“

„U kojem filmu Alfreda Hitchcocka možemo vidjeti kako kasni na autobus?“

Netko gluplji od Edgewortha mogao bi si umisliti da ga preklinje. Zar su stvarno očekivali da neće shvatiti kako se rugaju onome što je danas rekao Larryju Riversu? „Stranci u vlaku“, odmah je odgovorio.

„Pokušaj još jednom.“

Nije znao je li to bilo namijenjeno njemu ili Bartonovoj, no glas joj je postao piskutav i slab. „Nije taj, Eric.“

„Onda su Ptice.“

„Toplije.“

„Molim te, Eric“, zavapila je Mary Barton i smučilo mu se kad je čuo kako pokušava zvučati kao da je na rubu plača. “Ovo moraš znati. To je tvoj hobi.“

„Znam“, odgovorio je Edgeworth opako se osmjehnuvši. „Reci ću ti ga. Uže.“

„Još uvijek nije točno.“

„Molim te!“

Edgeworth je u panici bacio telefonsku slušalicu daleko od svog uha koje ga je sada boljelo.

„A što je sad?“

„Oko me boli.“

Zar je i on trebao čuti taj prigušeni jecaj? „To je moja baka obično govorila“, odbrusio je. „Rekla bi to svakome tko priča gluposti.“ No, ipak, nije htio ispasti neuk. „Evo ti odgovora, kad već radiš takvu strku oko svega ovoga, kao da već nisi znala. Riječ je o – „

„Prekasno, Eric“, izustio je muškarac samodopadno. „Imao si priliku.“

„Molim vas…“

Edgeworth je čuo tihi glas Mary Barton kao da se više ne obraća njemu. S pravom je držao telefonsku slušalicu dalje od sebe da zaštiti sluh od bilo kakvih neugodnosti s kojima su ga namjeravali zastrašiti, jer je prije nego što se linija prekinula čuo oštar metalni zvuk. Bilo je

nebulozno i pomisliti da potraži program Noćna sova. Dao je sve od sebe da nastavi gledati Wellesov film, no nervozni ga je manijak koji upravlja hotelom uznemirio više nego što je to htio. Prije nego što je teškim, ljutitim koracima krenuo u krevet vratio je film natrag na mjesto među desetke ostalih DVD-ova.

Često se trzao iz sna, umišljajući da čuje zvonjavu telefona, i nisu ga samo oči peckale od iritacije kada je morao ustati za posao. Odlučio je reći Mary Barton da mu je prekipjelo i da ni njoj ni drugima neće dati priliku da uživaju u predstavi. „Jedva čekaš da počneš?“ upitao je voditelj umjesto pozdrava.

„Bome jedva čekam“, odgovorio je Eric cereći se.

Prijavio se i požurio do pulta za prodaju karata, nadajući se da će Mary Barton stići među prvima tako da je može slijediti u sobu za osoblje. Ipak je jučer dobila upozorenje o kašnjenju. Promatrao je voditelja kako propušta njegove kolege u zgradu i osjećao se frustrirano svaki put kad bi pridošlica bio netko drugi, a ne Mary Barton. Larry Rivers mu se posljednji pridružio za pultom. „I što si radio sinoć, Eric?“

Edgeworth mu je skoro odbrusio, no i on može igrati tu igru. „Ništa što bi tebe zanimalo.“

Netko naivniji od Edgewortha mogao bi pomisliti da se mladić osjećao odbijeno. Bez sumnje, bio je razočaran što Edgeworth nije zagrizao mamac za razliku od ostatka publike. Mary Barton se još nije pojavila, ni u vrijeme otvaranja. „Dočekajte javnost sa smiješkom“, rekao je gospodin Gittins.

Možda je ostala kod kuće jer ju je bilo previše stid suočiti se s Edgeworthom, osim ako nije imala slobodan dan. „Zar Mary Barton danas ne radi?“ izbrbljao se prije nego što je razmislio.

„Javila je da je bolesna.“ Gospodin Gittins je izgledao iznenađeno i vrlo očito nije odobravao što se Edgeworth uopće osjećao pozvanim da upita tako nešto. Krenuvši prema vratima, dodao je: „Ima problema s okom.“

Edgeworth je grčevito pokušavao smisliti pitanje. „Ti problemi joj onda traju već neko vrijeme, zar ne?“

„Nije nikad ništa spomenula.“ Gospodin Gittins se zaustavio ispred vrata i rekao: „Nije ni njezina majka.“

„Kakve veze njezina majka ima s tim?“

„Ona se brine za Maryinu djecu dok je Mary u bolnici. Zadovoljan, Eric? Nadam se da možemo nastaviti s poslom.“

Dok je gospodin Gittins puštao posjetitelje u kino, jedna od djevojaka koja je stajala pokraj Erica promrmlja: „Morat ćeš joj poslati čestitku za Valentinovo, Eric. Nije više udana.“

„Zadržite svoje otrovne tračeve za sebe.“ Uputio je oštar pogled i njoj i njezinim prijateljima koji su se hihotali te ga je zaustavio na Riversu. „Pozivam se na tvoju čast“, tako je njegova baka znala govoriti. „Ti i tvoji prijatelji me već neko vrijeme zivkate usred noći, zar ne?“

„Što?“ Kad je Rivers završio sa smijanjem koje je samo istaknulo riječ koju je izgovorio, rekao je: „I ovdje nam te je dosta, a kamoli da te još zovemo, Eric.“

Nakon toga nitko osim posjetitelja kina nije razgovarao s Edgeworthom, a on se čak nije mogao niti zainteresirati za filmove za koje su ovi glupani svjesno plaćali ulaznice. Naravno da nije imao razloga vjerovati da je Rivers toliko neuk koliko se pretvara – ne u vezi kasnonoćnih poziva, u svakom slučaju. Edgeworthu se ovaj dan, dug i jednoličan, činio poput zastora koji će se uskoro dignuti i otkriti predstavu za koju nije imao želuca. Napokon je mogao napustiti tuđu prezrivu razonodu koja je izgledala poput nagovještaja nečega puno goreg. Kada se zatvorio u stan, shvatio je da zapravo ništa nije niti očekivao.

Pizza je bila ustajala i tvrda, neuspješan pokušaj da opravda vlastiti ugled. Pokušao je gledati klasične komedije, no čak su mu se i njegove omiljene činile isforsiranima, poput šala ispričanih usred katastrofe ili u iščekivanju iste. Jedva da mu je uz njih prošlo vrijeme, a kamoli da su ga odvratile od razmišljanja o njegovu prolasku. U nekom neodređenom zaprepaštenju promatrao je kako se dinosaurov kostur ruši pod Cary Grantom i Katharine Hepburn, kada je telefon zazvonio poput alarma.

Ugasio je film, buljio u prazan ekran i pustio telefon da zvoni i zvoni. Nije se javio, sve dok ga val iracionalne krivnje nije natjerao da zgrabi slušalicu. „Što je sada?“

„Netko se uplašio da si odustao od igre, Eric.“

„Mislio sam da je tvoja prijateljica u bolnici“, odgovorio je Edgeworth pobjedonosno.

„Ona je tvoja prijateljica, Eric, i samo tvoja. Ti si jedina osoba kojoj se može obratiti kada je riječ o filmovima."

„Zar ona više ne može ni sama za sebe pričati?"

„Ovdje sam, Eric." Glas Mary Barton izgubio je nešto jačine, ili je namjerno trebao zvučati jadno, kao i ova podvala. „Pokrpali su me zasada", rekla je. „Morala sam se večeras vratiti, inače bih sve izgubila."

„Pokušavaš zaraditi malo sa strane za djecu, ha?"

„Pokušavam osvojiti onoliko koliko nam treba."

Zar je bila prezauzeta da uoči njegov sarkazam ili to ne bi bilo po pravilima njezine igre? Zar je uistinu toliko bešćutna da vlastitu djecu iskoristi u svrhu produljenja ove zlobne šale? Njegova baka to nikad ne bi napravila – čak ni njegova majka, iako je i ona imala dosta toga reći o Edgeworthovim manama koje su je podsjećale na njegovog neidentificiranog oca. „Spreman pomoći?" upitao je muškarac kraj Mary Barton.

„Što ćeš napraviti ako kažem da nisam?"

Edgeworth je čuo potisnuti jecaj koji je očito trebao zvučati ne samo ustrašeno nego i bolno. „Na tebi je da saznaš", rekao je muškarac.

„Hajde onda, dajte sve najgore od sebe." Edgewortha je odjednom obuzela strašna panika, a da toga nije bio ni svjestan. „Mislim," brzo se ispravio, „pitajte me o filmovima."

„Oprezno, Mary. Pobrini se da razumije."

Činilo se kao da se muškarac zabavlja kao nikad prije. Možda je planirao postaviti pitanje o nekom detalju iz novijeg filma za koji su znali da ga Edgeworth nije gledao? Edgeworth je bio spreman bijesno uzvratiti, kada je Mary Barton zamucala: „U kojem je filmu Elisha Cook glumio mafijaša?"

Postojale su tri mogućnosti; u tome je bio trik. Ako su ona i Rivers pokušali Edgewortha učiniti nervoznim u nadi da će dati pogrešan odgovor, prevarili su se. „Malteški sokol", rekao je.

„Blizu, ali ne, Mary."

„To nije točno, Eric."

Glas joj je zvučao piskutavije, a i drhtavije, i Edgeworth je pobjesnio što ga je to potreslo. „U tome je glumio mafijaša“, prigovorio je.

„To nije odgovor koji traže.“

„Onda pretpostavljam da misle na Pljačku.“

„Bliže, ali ipak ne“, nestrpljivo je rekao muškarac, kao da je jedva čekao kraj podvale.

„Ne, Eric, ne.“

Edgeworthu je palo na um da je glumac u Kubrickovom filmu ipak glumio kriminalca, a ne mafijaša. Nije mogao razmišljati zbog prodorne grubosti ženinog hrapavog glasa. „Ostao je samo jedan, ha?“ rekao je.

„Molim te, Eric. Molim te, budi u pravu ovaj put.“

Zvučala je kao da se moli. Daleko od toga da je pridobila Edgewortha, posramilo ga je, no nije namjeravao dati pogrešan odgovor. „Bez sumnje,“ rekao je, „riječ je o filmu Baby Face Nelson.“

„Još opširnije.“

„Na što to ciljate?“ protestirao je Edgeworth. „U tome je glumio mafijaša.“

„Ne, bio je to njegov sin“, rekao je muškarac. „Elisha Cook Mlađi.“

„Na to ste ciljali cijelo vrijeme, zar ne?“ Edgeworth je obrisao usta, nakon što je nehotice počeo pljuckati od bijesa. „Kakav glup trik,“ rekao je. „Čak i za vas.“ Dodao bi on još toga da Mary Barton nije zavapila: „Ne.“

Jedva da je i zvučalo kao riječ. Nastavilo se još neko vrijeme, s prekidima, nakon čega je počelo zvučati još glasnije. Prije nego što je napravila stanku da udahne, Edgeworth je viknuo: „Što to radite?“

„Dobro je što nismo na televiziji.“ Po zvuku se činilo da joj je muškarac oteo telefonsku slušalicu. „Ne bismo to mogli prikazati“, veselo je rekao. „I ne vjerujem da bi to htio gledati.“

„Prestanite“, viknuo je Edgeworth, bezuspješno pokušavajući ugušiti vlastiti krik.

„Opusti se, Eric. To je sve što se tebe tiče, zasad“, rekao je Terry Rice i ostavio bolnu tišinu u Edgeworthovom uhu.

Broj je opet bio sakriven. Edgeworth je pomislio zvati policiju, no što bi postigao s tim? Možda bi samo dokazao da su mu podvalili. Možda je sve snimljeno kako bi njegovi kolege s posla mogli kasnije slušati. Zgrabio je upravljač i počeo pretraživati audioprograme na televiziji. Mislio je da je pretražio sve dostupne radiostanice jer mu je nestalo programa za pretraživanje na ekranu, kada se glas za koji se nadao da ga nikad više neće čuti oglasio iz praznog ekrana. „Noćna sova se odjavljuje“, rekao je Terry Rice, a Edgeworthu se učinilo da je čuo prigušeno jecanje. „Još jedna noć, još jedna igra.“

Edgeworth je pogledavao u nijemi ekran, sve dok mu se nije učinilo da je krajičkom oka uhvatio blijedi pokret, poput pokušaja bijega. Isključio je televizor, u žurbi skoro potrgavši daljinski upravljač pa potražio utočište u krevetu.

Vlastite su ga misli rijetko znale iscrpiti do te mjere da nije čuo vlastitu budilicu. Preskočio je doručak – nije se mogao natjerati da pogleda neki film. Bio je previše iscrpljen. Nakon što se poslije tuširanja osjetio dovoljno čistim, ili bar onoliko čistim koliko je to bilo moguće, obukao se i požurio na posao.

Morao je dva puta pozvoniti da izvuče gospodina Gittinsa iz ureda. Voditeljevo jedro, glatko lice poprimilo je odlike mramora kada je ugledao Edgewortha. Nije uopće bio impresioniran Edgeworthovom točnošću; možda je mislio da je to trik kako bi zadobio njegovu naklonost. „Nadam se da ćeš se ubuduće potruditi bolje slagati sa svojim kolegama“, rekao je.

„Zašto, zar je netko nešto rekao?“

Gospodin Gittins se nije udostojio odgovoriti. Bio je na odlasku kada je Edgeworth dodao: „Znate li možda hoće li Mary Barton danas doći na posao?“

„Što se to tebe tiče?“ Pogledavši Edgewortha, gospodin Gittings je nastavio: „Neće je biti neko vrijeme. Rečeno mi je da ne može hodati.“

Edgeworth je progutao slinu, no glas mu je još zvučao kreštavo. „Znate li zašto?“

„To uistinu nije nešto o čemu bih htio raspravljati.“

Gospodin Gittins je izgledao zgađen Edgeworthovim interesom i svime onime što je to potaklo u njegovom mozgu. Edgeworth mu je uputio grimasu koja je izgledala kao da se ispričava te je šmugnuo u sobu za osoblje. Napokon je popis osoblja s telefonskim brojevima na oglasnoj ploči nečemu poslužio. Utipkao je broj Mary Barton u mobitel i odlučio nazvati prije nego što se predomisli od straha. Nije se uspio ni pripremiti, kada je umoran ženski glas izgovorio: „Halo, da?“

„Ja sam jedan od Maryinih prijatelja s posla. Zanimalo me kako je.“ Uspio je nadodati uz puno truda: „Samo me zanima što joj je.“

„Ima li to ikakve veze s vama?“

Ženin je glas bio glasan i strog, natjerao bi bar dvoje djece u plač, i Edgeworthu se učinilo kao da mu zvukovi nabijaju mozak na kolac. „Ne bih rekao da baš ima, no...„

„Da sad samo i pomislim da si ti muškarac koji je ovo učinio Mary našla bih te i pobrinula bih se da se više nikad ne približiš ni jednoj ženi. Samo ti meni reci svoje ime i... „

Edgeworth je naglo pritisnuo tipku za završetak razgovora i gurnuo mobitel u džep. Čim je opet počeo zvoniti, isključio ga je. Nije se mogao zadržavati u sobi za osoblje u slučaju da gospodin Gittins ne počne postavljati pitanja, tako da se uputio u predvorje gdje mu je zagubljena kokica molećivo škripnula pod stopalom prije nego što se rascijepila poput bube. Nije ni došao do pulta za prodaju karata, a svi telefoni na njemu već su počeli zvoniti u zboru. „Vidi tko je“, rekao je gospodin Gittins.

Edgeworth se šćućurio kod najbližeg aparata i primaknuo ga licu. „Kina Frugoplex“, rekao je, pokušavajući zamaskirati glas.

Kada je čuo ženski glas, okrenuo je leđa voditelju. Premda ona nije bila pozivatelj čiji se glas bojao čuti ili pozivatelj kojeg je očekivao, svejedno ju je prepoznao. „Čestitam, Eric“, rekla je. „Tri pogrešna odgovora znači da si ti naš sljedeći natjecatelj. Netko će večeras doći po tebe.“

Kada se okrenuo i vidio gospodina Gittinsa kako se mršti, slušalica mu je skoro ispala iz ruke. „Zar je to bio osobni poziv?“

„Netko je krivo nazvao. Pogrešan broj“, odvratio je Edgeworth u želji da je istina. Gospodin Gittins se opet namrštio prije nego što je otišao otključati vrata, jer su se neki Edgeworthovi kolege počeli

skupljati vani. Edgeworth je pretraživao njihova lica kroz staklo i pokušavao smisliti što bi im rekao. Samo se nekoliko riječi ponavljalo u njegovoj glavi, poput tihe molitve. „Ti si mi prijatelj, zar ne?“ morao bi reći nekome. „Budi mi prijatelj.“

Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International License